

SÔNG CHƠN THẬT

TRẦN VĂN LỢI

“Thiên định đặt làm thể, trí tuệ đặt làm mạng Linh hồn nhập liên hoa, siêu sanh vào cõi N iết Bàn”

(Lời Đức Huỳnh Giáo Chủ)

Một vấn đề mà từ nhiều triệu thế kỷ đến nay đã gắn liền và gần như đồng hóa hẳn với hơn 1 oại nói riêng và tất cả sinh vật nói chung, ấy là lẽ sống

Phải, lẽ sống là động cơ chính yếu thúc đẩy hết thảy mọi hành tác ở thế gian này

Từ ông vua trên ngôi cao, vị công chức nơi văn phòng cho đến anh công nhân trong hầm mỏ âm u hay bác nông dân tay lấm chân bùn giữa đồng nội... tất cả đều đổ hết tâm cơ trí não, dốc hết sức lực mồ hôi để đổi lấy cái lẽ sống.

Nhìn ra xung quanh, ta thấy từng đàn ong xúm xít nhau xây tổ, đàn kiến đang hì hục khuân mấy hạt bắp rơi, bên cạnh, cây xoài đang vươn mình lên cao hứng nắng ấm còn rễ thì cố cắm sâu xuống lòng đất để hút lấy nước, lấy phân

Trùng trùng điệp điệp loài hữu tình đang sống và đang bảo trì sự sống ấy một cách chặt chẽ.

Nhưng thật là tai hại khi đối với lẽ sống, một điều đã chế ngự lên chúng ta từ vô lượng kiếp, quay chúng ta như một cái bông dục, đôi lại ta đã tôn thờ nó như một đại ân nhân, cung chịu nó như trứng mỏng mà ta lại chẳng dám phanh phui ra xem coi thực thể nó là gì và cứu cánh rốt ráo của nó sẽ đến đâu?

Nhà kinh tế học, khi đánh giá mức sống của một quốc gia, thường căn cứ vào lợi tức thu nhập hoặc lãi suất có được từ các ngành mậu dịch của nước đó.

Trong gia đình, nếp sống được cho là đầy đủ hay thiếu thốn cũng quy định bởi số thu nhập là m ra được bao nhiêu của mỗi năm, mua bán lời lỗ thế nào, cách ăn uống có khấm khá hơn kh ông, quần áo, xe cộ, của cải sắm thêm nhiều hay ít ?

Té ra, mức sống chính là điều kiện vật chất nhằm đáp ứng các nhu cầu như ăn, mặc, ở của co n người, mà ăn, mặc, ở lại là những điểm cần thiết đòi nài của xác thịt.

Vậy chính là xác thân đã làm căn bản cho sự sống của con người, cũng như thân con chó con gà, thân côn trùng thảo mộc đã làm căn bản cho lẽ sống của chúng.

Thân tồn tại, còn cảm giác, có hơi thở ra vô, tất cả những thứ đó đều là hiện tượng của sự số ng. Sinh vật còn có nó là còn sự sống, không có nó thì coi như sự sống chấm dứt.

Thân vốn dĩ có đủ các giác quan: mắt, tai, mũi, lưỡi, xúc, ý. Các giác quan này thường xuyên tiếp xúc với mọi trần cảnh tương ứng bên ngoài như hình sắc, tiếng tăm, mùi vị, cọ đụng và tất cả các sự vật phát sinh ra rung động gồm có khoái lạc hay đau khổ.

Đây là sự linh hoạt của xác thân ở giai tầng tinh tế là mạng sống của loài hữu tình.

Một khi ta đặt thân làm gốc và sống với mọi cảm xúc do giác quan đem lại thì mục tiêu tối t hượng của lẽ sống dĩ nhiên là các nguồn khoái lạc phát sinh từ đó.

Để bảo tồn lẽ sống, người ta lo tâm bổ xác thân là điều trước nhất, tiếp theo là việc tìm cầu c ác đối tượng để thỏa mãn các giác quan như: sắc đẹp, tiếng hay, mùi thơm, vị ngon, mặc đẹp , quyền cao...

Quan niệm sống ấy, từ vô thi đã làm hành động cho muôn loài vạn vật. Ngay cả chúng ta, m

ỗi khi nghĩ đến lẽ sống của mình thì liền đó ta hiện tượng ngay đến xác thân cùng sự sung sướng hay đau khổ nơi đó.

Mô xê, phăng tìm đến tận ngọn nguồn cuộc sống, ta thấy nó là một chuỗi dài hỗn độn được chấp vá muôn ngàn thứ vay mượn khác nhau.

Ngay như thân này: cây cỏ, thịt thú cầm bò bở nên xương thịt; nước sông hồ đem vào làm cật lỏng; hơi nóng thiên nhiên hấp thụ thành thân nhiệt; khí trời ra vô làm buồng phổi lưu thông. Thực thể của xác thân chỉ là một đồng vật chất giả hợp, trong đó hàng tỷ tỷ tế bào luôn chuyển biến từng giây qua bốn chu kỳ: sanh ra, tồn tại, thay đổi và tiêu diệt. còn giác quan vốn từ xác thân mà có và những rung động cũng nhờ ở sức tác động của muôn tạp cảnh lẫn xã hội biến hóa bên ngoài.

Xác thân giả hợp vay mượn, cảm giác giả hợp vay mượn nhưng ta đã lầm nhận nó làm ta và lấy đó làm lẽ sống của mình thì lẽ sống ấy không chút gì chơn thật cả.